

INDIVIDUO.

Anima individuatur per ordinem ad corpus. iv, 597, n. 22.

INDIVIDUUS.

Individuorum omnium dantur ideæ in Deo. iii, 63, n. 24.

Individuus, vide singularis et subsistentia. Quod perfecte, et complete individuum est, ut suppositum, vel persona, perfecte incommunicabile est. iv, 236, n. 13.

Individuum, seu persona excludit triplicem communicabilitatem. iv, 237, n. 4.

Individua substantia idem est quod prima substantia. iv, 239, n. 6; 242, n. 15.

Individuum dupliciter sumitur, scilicet logice et physice. iv, 243, n. 16.

Individuum vagum, quomodo plura complectatur sub conceptu communi. iv, 249, n. 24.

Neque est analogum. iv, 249, n. 26.

INDUCTIO.

Inductio non est consequentia, nec discursus efficax et necessarius, sed topicus, et fallibilis. vi, 450, n. 7.

INDULGENTIA.

Indulgentiæ per actus exteriores, non per voluntatem lucrandi, lucrantur. vi, 79, n. 1.

INFERIOR.

Actiones liberæ Angeli superioris non sunt cognitæ inferiori, nec e converso nisi in quantum Angelus voluerit manifestare. ii, 124, n. 3.

Angelus inferior in suis actionibus liberis nullo modo subditur superiori. ii, 124, n. 3.

Superioris Angeli operationes ex ipso modo

procedendi sunt uniformiores, et simpliciores quam inferiorum, etiam si libere fiant, quia magis universaliter, et unite procedunt. ii, 126, n. 6.

Inferior Angelus procedit cum minori ordine et uniformitate, quia confusus intelligit, et multo magis Angeli mali qui minus ordinate procedunt in his quæ sunt ad finem. ii, 126, n. 6.

Licet Angelus inferior in suis operationibus liberis non subdatur Angelo superiori effective, tamen subditur exemplariter. ii, 126, n. 7, vide Angelus.

INFERNUS.

In inferno nulla est redemptio, vel remissio, quidquid dicant Origenistæ. iv, 982, n. 4, vide ignis.

INFIDELIS.

Infidelis opus virtuosum, vide gentilis. Infidelis esset qui non crederet revelationi privativæ sibi a Deo factæ. vii, 416, n. 7.

INFIDELITAS.

Infidelitas quo sensu sit privata debita rectitudine, et quo non. v, 733, n. 23, vide actus malus.

Infidelitas physice, et non solum demeritorie fidei opponitur, unde ipsam a subjecto expellit. vii, 103, n. 7.

Infidelitas secundum se opponitur spei theologicæ, eamque destruit. vii, 335, n. 25.

INFINITAS.

Infinitas essentialis habet duo fundamenta. Primum, carentiam terminorum, quibus forma finitur modo physico, scilicet per receptionem in materia, vel per ordinem ad illam: secundum, carentiam terminorum, quibus res aliqua finitur et limitatur modo metaphysico, scilicet ex defectu generis et differentie, qui sunt ter-

mini limitantes metaphysice essentiam. i, 672, n. 1.

Deus caret omni limitatione ex parte generis et differentie, unde habet infinitatem. i, 673, n. 3.

Infinitas Dei non est secundum potentialitatem et materialitatem, sed secundum perfectionem et actualitatem, siquidem est actus purus. i, 673, n. 3.

Omnis forma quæ caret omni principio limitante sicut Deus, habet infinitatem. i, 673, n. 3.

Angelus caret omni ordine ad materiam, et sic habet quamdam infinitatem, sed non simpliciter in genere entis, quia habet formam, quæ est existentiam limitatam, quia in se receptam, et sic habet potentialitatem, et ordinem ad esse limitatum. i, 698, n. 12.

Deus non dicitur habere infinitatem quia non definitur seu non manifestatur ejus quidditas, sed quia tali modo non definitur, scilicet definitione constante ex genere et differentia, ex actu et potentia, qui sunt termini non solum definiens, sed etiam finientes et limitantes quidditatem. i, 699, n. 15.

Non potest probari infinitas divina ex aliquo effectu infinito a se producto, quia talis non datur verbi gratia infinitus numerus, vel quantitas, etc. i, 700, n. 17.

Infinitas divina solum potest probari, vel ex modo operandi, quia exigit infinitatem virtutis, et consequenter essentia, ad quam sequitur virtus; vel ex modo essendi, quia caret principiis finientibus aliquam essentiam, quales sunt genus et differentia, actus et potentia, recipiens et receptum. i, 700, n. 17.

Nulli creaturæ potest convenire virtus ad creandum, quia requiritur virtus infinitatem habens. i, 700, n. 17.

Deus dicitur et est infinitus, quia est id quo majus excogitari non potest, hæc tamen ratio non probat infinitatem Dei positivam et categorematicam, licet probet infinitatem negativam et syncategorematicam. i, 701, n. 19.

Infinitas duplex est. iv, 227, n. 38.

Una in genere curis, simpliciter, et alia propria in unoquoque genere. Ita distinguit pater Suarez. iv, 227, n. 38.

In genere entis non potest multiplicari; bene autem infinitas in genere moris. viii, 65, n. 48.

INFLEXIBILITAS.

Inflexibilitas Angeli non consistit in immobilitate actus, quoad exercitium, sed quoad specificationem. iv, 990, n. 44.

Nec est propria passio Angeli ab eo inseparabilis per ipsam Dei potentiam absolutam. iv, 990, n. 44.

Nunquam tamen ab ipso removebitur, est enim accidens commune inseparabile ex principiis individui. iv, 992, n. 44; 1004, n. 26.

Inflexibilitas, vide Angelus.

INFLUO.

Speciei intelligibili convenit influere effective in actum. iv, 874, n. 4.

INFLUXUS.

Influxus Dei simultaneus a Pelagio negatus, a D. Augustino adstruitur, et quid sit. iii, 476, n. 4.

Influxus divinus quomodo repelli potest. iii, 448, n. 40.

Influxus divinus in peccati malitiam non cadit. iii, 465, n. 66; 466, n. 67.

Influxus charitatis connaturalis est virtutibus per se infusus, secus autem virtutibus acquisitis, et quare. vi, 946, n. 17.

INGENITUS.

Ingenitum esse. iv, 298, n. 38, vide innascibilitas et interim.

INHÆRENTIA.

Inhærentia non est modus unionis respectu accidentis ordine ad subjectum. viii, 450, n. 42.

INHÆSIO.

Inhæsiō (quæ effectus amoris est) est intima conglutinatio effectus cum amato in omnibus, quæ illius sunt. vi, 207, n. 5.

INIMICITIA.

Inimicitia inter homines non ponit intrinsicam aversionem, et indignitatem. vi, 879, n. 48; 880, n. 20.

Inimicitia respectu Dei non separatur a ratione peccati, et intrinseca aversione a fine ultimo. vi, 879, n. 18; 880, n. 20.

INIMICUS.

Inimici, vide oratio.

INJURIA.

Injuria quæ fit sanctis in suis reliquiis, vel imaginibus, habet duplicem malitiam, scilicet contra duliam, et contra religionem. vii, 646, n. 80, vide veneratio.

Injuriam sanctorum æstimat Deus, ut propriam, sicut res eam quæ fit Filio, aut amicis suis specialibus. vii, 646, n. 80.

Injuria Dei, et sanctorum est ejusdem speciei. vii, 578, n. 7.

Qualiter injuria sumat speciem a circumstantia, diverso modo ac veneratio. vii, 636, n. 54, 55.

Injuria personæ sacræ, quæ non est specialiter prohibita non habet malitiam sacrilegii. vii, 644, n. 74.

Injuria sanctorum est prohibita a Deo, non solum propter sanctitatem personalem, sed quia sunt aliquid Dei. vii, 646, n. 80.

Distinctio inter injuriam et venerationem sanctorum. vii, 646, n. 80.

Injuria quæ fit in sanctos, non potest præcendi a Deo tamquam ab ultimo specificativo. vii, 646, n. 80, vide honor et sacrilegium.

Stat bene aliquid esse injuriam sanctorum viæ, et non respectu sanctorum patriæ. vii, 647, n. 84.

Injuria quæ regulariter fit contra personam rationalem, ut est imago Dei, et contra duliam, ex intentione tamen operantis potest esse contra religionem. vii, 648, n. 84.

Per injuriam deprimitur persona injuriata: et sic ad ejus satisfactionem non solum exigitur quod injurians redeat ad amicitiam, sed quod etiam humilietur. viii, 48, n. 22.

Injuria causata per peccatum recipitur in Deo. viii, 6, n. 4.

Consistit in aliqua moralitate. viii, 6, n. 4.

Ob maximam inferioritatem nostram erga Deum non habemus obligationem reddendi aliquid ipsi ex justitia stricte dictam, propter injuriam. viii, 6, n. 4.

Injuria illata Deo est rigorosa injuria. viii, 6, n. 4.

Non resarcitur per subjectionem creaturæ, siquidem hæc subjectio semper fuit debita, sed per subjectionem personæ æqualis. viii, 7, n. 5.

Injuria irrogata Deo est infinita simpliciter, ly simpliciter sumpto pro absolute. viii, 16, n. 32.

Est infinita, quatenus, læso Deo, læduntur omnes dignitates creaturæ. viii, 16, n. 32.

Non tamen lædit majestatem divinam omnimodo, quo injuriabilis est; et sic non est infinita omnibus modis. viii, 17, n. 34.

Per hanc injuriam injuriantur omnes creaturæ, quia Deus caput illarum est. viii, 17, n. 35.

Quia attingit Deum ipsum deserendo est infinita simpliciter. viii, 18, n. 36.

Injuria non consistit proprie in aliquo intrinseco peccati. viii, 18, n. 38.

Si per impossibile darentur duo dii æquales, injuria irrogata ab uno alteri esset major quasi physice injuria illata ab homine, non autem esset major moraliter. viii, 27, n. 61.

INJUSTITIA.

De peccato injustitiæ. iv, 936, n. 14.

Utrum Angelus illud peccatum committere possit, respondet auctor sub distinctione. iv, 936, n. 14, vide peccatum.

Injustitia, et irreligio quomodo trahantur ad speciem essentialem luxuriæ ab ipsa luxuria. v, 850, n. 44, vide circumstantia personæ, irreligio, luxuria et persona.

INNASCIBILIS.

Fuit necessarium assignare Patri notionem innascibilis contra Arium. iv, 277, n. 24.

Si duo essent innascibiles, non opponerentur relative, sed naturæ diversitate distinguerentur. iv, 67, n. 3; 74, n. 40.

INNASCIBILITAS.

De ista materia. iv, 299, n. 4.

Innascibilitas non constituit Personam Patris. iv, 403, n. 27, vide notio.

INNOCENS.

Quando et quomodo innocens sit, vel non sit tradendus tyranno a republica, vel a se ipso, in remedium totius communitatis. vii, 481, n. 1; 482, n. 3.

INNOCENTIA.

Innocentiæ status, vide diligo et homo.

Status innocentie perfectio, per subjectionem ad Deum, et ab eo recipiendo, non per sacramenta. In eo signa externa, sed speculativa, non gratia practica. ix, 111.

Ejus status nulla ignorantia quasi privativa: scientia a Deo per sensibilia, ut objecta, non ut media. ix, 118.

Status irreparabilis: incertum an ullo in eo poenitentia. Fuissent sacrificia: quid illa a sacramentis differant: in patria, nulla ipsa futura. ix, 121.

INOBEDIENTIA.

Non subici superiori, ut præcipienti, et ut superiori, est conditio specialis peccati inobedientiæ. iv, 938, n. 16.

INSPIRABILITAS.

Cur inspirabilitas non sit notio. iv, 273, n. 16; 279, n. 28.

INSTANS.

Utrum motus Angeli in spatio possit fieri in instanti. iv, 876, n. 8.

Deus in instanti operatur. iv, 682, n. 14.

Non autem sic Angelus. iv, 957, n. 4; 963, n. 40.

Non oportet, quod in quolibet instanti rationis divino res videatur perfecte, et explicitè quantum ad omnia, quæ illi possunt convenire. viii, 117, n. 27.

Instans primum durationis actus boni, vel mali, an pertineat ad substantiam illius. v, 872, n. 28, vide duratio.

Instantia infinita in potentia, et finita in actu, quid sint. v, 876, n. 37.

Correspondet tamen initium viæ Angelorum malorum, seu primum illorum instans instanti nostro. iv, 958, n. 2; 961, n. 7.

INSTANTIA.

Instantia seu prioritates rationes in Deo quomodo assignanda. iii, 343, n. 44.

INSTINCTUS.

Instinctus quid sit, et loco cujus detur. v, 543, n. 2.

Instinctus Dei requiritur pro primo actu voluntatis, qui est simpliciter primus totius vitæ, pro primis vero motorum negotiorum, aliquando solum, et quare. v, 529, n. 44.

Instinctus in quo differat a prophetia. v, 529, n. 45.

Instinctus non involvit imperium. v, 596, n. 11.

Instinctus brutorum quomodo formetur in eis, et quid sit. vi, 257, n. 12.

INSTRUMENTUM.

Duplex instrumentum, scilicet vitale quod habet in se aliquod principium actus; et inanimatum, quod non movetur nisi medio impulsu, sicut cum lapis movetur. ii, 270, n. 34.

De ratione instrumenti est ut operetur aliquid ultra propriam virtutem, quam habet a natura sua, et quæ sibi facta sit propria ex participatione alterius, ita ut ista virtus non sit subjecta proprio motui, et usui, sed alterius cui deservit et ministrat. ii, 272, n. 36.

De ratione instrumenti maxime essentialis est, ut condistinquatur contra causam principalem tamquam aliquid ei inferius. ii, 272, n. 36.

Non sufficit quod instrumentum sit ei inferius quantum ad dependentiam in causando, sed oportet quod ei deserviat et ministret, et ei assimiletur effectus et a quo moveatur. ii, 272, n. 36.

Ad causam instrumenti magis attenditur ordo ad principale agens, cui ministrat, quam ad effectum, quem non sibi, sed principali agenti assimilat, causa autem principalis directius respicit effectum, quem ut proprium et similem sibi intendit. *ii, 272, n. 37.*

Ad discernendum causam principalem a causa instrumenti, non debet attendi a quo principio virtus operans derivetur, et an sit elevata, vel extra proportionem propriæ et nativæ virtutis ejus cui datur, an non, sed solum ad quem finem datur, scilicet ad assimilandum sibi. *ii, 272, n. 37.*

Implicat dari instrumentum creationis physicum. *iv, 546, n. 17; 548, n. 20.*

Ignis inferni agit in demones et in animas, ut instrumentum elevatum a Deo omnipotente, cui omnis creatura obedire nata est. *iv, 849, n. 7; 1028, n. 31.*

Instrumenta divinæ virtutis etiam in distans possunt operari. *v, 534, n. 59.*

Physicum non potest dari ad creationem. *viii, 162, n. 1.*

Instrumentum conjunctum eodem actu quo redditur agens constituitur instrumentum, non autem instrumentum separatum. *viii, 281, n. 43.*

Res effecta dicit ordinem transcendentalem ad instrumentum ut elevatum a causa principali. *viii, 435, n. 53.*

Motio, per quam elevatur instrumentum supernaturale, potest aliquo modo vocari operatio perfectiva, seu effectiva instrumenti. *viii, 444, n. 24.*

Motio recepta in humanitate Christi, et in aliis instrumentis corporeis entitative est materialis, terminative autem spiritualis. *viii, 444, n. 24.*

Quando instrumentum est excellentissimum, et conjunctum causæ principali, potest communicare virtutem aliis instrumentis. *viii, 459, n. 40.*

Instrumenti operatio prævia: vere agat necesse est, ut subjiciatur principali agenti. *ix, 214.*

Creationis instrumentum esse non potest. *ix, 215.*

Virtus in eo spiritualis, seu magis ad spiritale, ipsa motio ut quid intentionale. *ix, 220.*

Virtus instrumenti nec qualitas permanens, nec potentia obedientialis activa, nec sola assistentia extrinseca; sed motio intentionalis. *ix, 222.*

Motio in instrumento, ipsa causæ principalis actio illi imprimens, sibi que illud subjiciens. Motio prævia, ipsa virtus instru-

menti in actu primo nec alia virtus instrumenti propria. *ix, 237.*

Instrumenti virtus prævia, non ipsa potentia obedientialis: ipse modus agendi creaturæ ex subjecto, a quo nec ipsa abstrahunt divina instrumenta. Actio creativa, ipsa substantia. *ix, 276.*

Motionis terminus in instrumento, forma aliqua, quorundam sententia. Virtus ut forma agentis principalis; instrumenti ut motio. *ix, 235.*

Motio instrumenti et auxilium præveniens, diversa. Virtus in instrumento active et passive. *ix, 238.*

Virtus instrumenti, ipsa causæ principalis in esse intentionali. Actus primus simul cum secundo, ex uno influxu agentis principalis. *ix, 263.*

Dei imperium virtualiter transiens instrumentum. Intelligentia vero cælo imprimi. *ix, 265.*

In instrumentis divinis nullus per se necessarius motus proprius. *ix, 267.*

In instrumentis gratiæ virtus nec corporea, nec ens proprie, sed ad incorporeum. Aliis entitative corporea, virtualiter spiritualis. *ix, 241, 260.*

Instrumenta naturalia et conjuncta, ipsa a se elevata; non separata, aut etiam phantasma. *ix, 244, 265.*

Usus instrumenti, ipsa ejus elevatio. Motio ipse motus instrumenti realiter, formaliter quid prævium. *ix, 261.*

INSULA.

In insula Melitensi non inveniuntur noxia animalia. *vii, 964, n. 11.*

INTEGRITAS.

Integritas confessionis, vide interruptio et multiplicatio.

INTELLECTIO.

Intellectio ut est actus, et operatio intelligentis, non petit per se loquendo terminum productum, ad quem ordinetur tamquam causalitas et via, sed solum petit terminum ut objectum circa quod versetur. *ii, 235, n. 24.*

Intellectio ipsa non se habet ut objectum

terminans, seu imago repræsentans illud, sed ut attingentia vitalis, et actus elicitus a potentia, quo tale objectum attingit, et cognoscit. *ii, 236, n. 25.*

In beatis datur formalis notitia elicita, quæ est intellectio, formalis vero notitia quæ est repræsentatio, seu conceptus non datur in beatis, ut formata et producta ab ipsis, sed unita et communicata, scilicet divina essentia loco speciei expressæ. *ii, 237, n. 27.*

Intellectio subsistens, et constituens naturam formaliter est natura ipsa, quæ vult, et quæ creat, sed non est formaliter ratio volitionis vel creationis. *ii, 447, n. 40.*

Creaturæ sunt objectum secundarium divinæ intellectionis. *ii, 457, n. 10.*

Principia limitantia intellectionem, sunt specificativum et receptionem. *iv, 703, n. 19.*

Ad secundam, etc. intellectio habet duplicem habitudinem, alteram ad objectum, quod intelligit, et ut sic non est productiva; alteram ad Verbum, in quo repræsentatur res intellecta, et ut sic est productiva. *iv, 118, n. 38.*

Distinguuntur in nobis hæc quatuor, scilicet intellectus, ut potentia; species impressa, intellectio, et Verbum seu species expressa. *iv, 94, n. 6.*

Scotus ponit duas actiones in intellectu, scilicet intellectionem, et dictionem. *iv, 97, n. 7.*

Secundum autem S. Thomam, est una, et eadem actio attingens duos terminos inadæquatos. *iv, 97, n. 7, vide intelligo.*

In quo consistat formaliter agere, seu intellectio, et in quo formaliter consistat dictio, seu locutio. *iv, 99, n. 9.*

Intellectio, et dictio quomodo differant. *v, 493, n. 13.*

Intellectio est actus omnium perfectissimus, et sic in illo consistit beatitudo formaliter. *v, 223, n. 59.*

Intellectio Petri verbi gratia transmissa ad intellectum Pauli non reddit illum formaliter intelligentem. *v, 363, n. 12.*

Quomodo intellectio respiciat intellectum, ut causam efficientem sui. *v, 194, n. 56.*

Intellectio divina nequit reddere intelligentem intellectum creatum. *v, 178, n. 22.*

Dicere quod de facto oppositum contingat, censuris inuritur a theologis. *v, 178, n. 22.*

Intellectio ut reddat intelligentem informationem veram postulat. *v, 184, n. 37.*

Intellectio neque est forma intentionalis, nec repræsentativa, nec terminativa, sed informativa. *v, 184, n. 37.*

Intellectio creata prout comparata ad intel-

ligentem, rationem dicit processionis, et elicentia vitalis; non vero prout comparata ad rem intellectam. *v, 191, n. 49.*

Increata non potest etiam de potentia Dei absoluta uniri per modum intellectionis cum aliquo intellectu creato. *viii, 301, n. 11.*

Intellectio duo dicit, alterum secundum communem conceptum operationis vitalis, et sic dicit ordinem originis: alterum respective ad objectum, et sic non importat rationem originis. *viii, 305, n. 37.*

INTELLECTIVUS.

Deus est summe intellectivus, quia est summe immaterialis, utpote actus purus caret non solum omni materia, sed etiam omni potentialitate. *ii, 419, n. 1.*

INTELLECTUALIS.

Naturæ intellectuales distinguuntur specie inter se, in genere intellectualitatis. *ii, 236, n. 6.*

Intellectualis visio, vide visio.

INTELLECTUALITAS.

In Deo intellectualitas est primum constitutum naturæ, et radix attributorum. *i, 419, n. 21.*

In Deo nullo modo potest, etiam nostra ratione concipi intellectualitas per modum actus primi, comparative ad intelligere per modum actus secundi. *ii, 438, n. 20.*

In Deo dantur aliqua attributa pertinentia ad intellectualitatem Dei, ut sapientia, providentia, et similia. *ii, 441, n. 25.*

Ex ratione perfectæ intellectualitatis concluditur esse existentia naturæ angelicæ. *iv, 572, n. 21, vide gradus, intellectus et intelligo.*

INTELLECTUS.

Cum intellectus sit ultima et summa perfectio intellectualis naturæ non oportet quod sit indefectibile in entitate. *ii, 102, n. 5.*

Omnis intellectus creatus habet suam specificam distinctionem seorsum ab alio in-

- tellectu, et sicut intellectus animæ distinguitur ab intellectu Angeli, et unius Angeli ab alio. ii, 163, n. 6.
- Duplex est objectum nostri intellectus, unum proportionatum, et connaturale, aliud extrinsecum, licet non proportionatum, non tamen extra latitudinem totius potentiae. ii, 163, n. 7.
- Major est capacitas passiva intellectus quam virtus activa. ii, 163, n. 6.
- Distinctio specifica intellectuum sumitur penes diversam virtutem, et activitatem quam habet quilibet intellectus in operando, juxta graduationem suam, secundum quod magis vel minus accedit ad ipsam rationem actus puri. ii, 168, n. 13.
- Intellectus ex vi ipsa sua generica ratione hoc ipso quod immaterialis est, cognoscitivus est quidditatum, et rerum in universali. ii, 168, n. 13.
- Intellectus ita est potentia operativa et vitalis, quod est independens ab objecto intentionaliter, et repræsentative, quia trahit aliud a se, et fit unum cum illo ad producendum intellectionem. ii, 172, n. 21.
- Intellectus noster respectu sui objecti connaturalis, est in pura potentia, et tamquam tabula rasa, quare indiget intellectu agente, qui ei formas proprias et connaturales imprimat. ii, 172, n. 22.
- In nobis est intellectus possibilis et agens, non in Angelo, qui non habet possibilem. ii, 172, n. 22.
- Intellectus non elevatur ut potentia passiva, et ad operandum pure nota, sed ut potentia vitalis et intellectiva, quæ movetur ab objecto, ut realiter operetur. ii, 172, n. 22, vide potentia.
- Potentia passiva immaterialis intellectus, non est distincta ab ipsa virtute activa et vitali, qua intellectus producit cognitionem, sed est eadem potentia. ii, 174, n. 4.
- Intellectus trahit res ad se, per assimilationem ad illas. ii, 242, n. 8, vide lumen gloriæ.
- Omnis intellectus creatus quantumcumque perfectus debet habere pro objecto specifico connaturali immaterialitatem illam, quæ est ei conformis, et propria suo intellectui. ii, 288, n. 17, vide visio beatifica.
- Intellectus Angeli et hominis licet specie naturali differant, tamen capacitate obedientiali conveniunt, non vero intellectus et voluntas, etiam in eodem nomine et Angelo. ii, 403, n. 17.
- Objectum primum et specificativum divini intellectus ex parte rei cognitæ, et tactæ per rationem formalem cognoscendi est ens divinum ut est in se, in tota sua latitudine, ut etiam includit attributa, et relationes, et quidquid formaliter est in Deo. ii, 457, n. 10.
- Intellectus Dei non format aliquod ens rationis, nec respectus ideales. iii, 41, n. 30, 31; 43, n. 36.
- Intellectus quomodo circa verum et falsum versetur. iii, 416, n. 8.
- Quomodo respiciat verum. iii, 447, n. 10.
- Intellectus simplex quomodo dicatur unus. iii, 422, n. 20.
- Intellectus quomodo plura simul cognoscere possit. iii, 427, n. 30.
- Intellectus in discursu non intelligit plura per modum unius. iii, 430, n. 36.
- Intellectus divinus cur decipi non possit. iii, 434, n. 44.
- Intellectus constituitur per formam intelligibilem. iii, 248, n. 8.
- Intellectus noster est potentia passiva respectu specierum, activa vero respectu intellectionis. iv, 709, n. 27; 945, n. 29.
- Intellectus agens est in nobis, non autem in Angelis; denotat enim magnam imperfectionem. iv, 755, n. 28.
- Assimilatio intellectus ad objectum, semper respicit identificationem, non in esse entitativo, sed in esse intelligibili. iv, 88, n. 32.
- Pertinet ad intellectum nostrum, et intelligere, et dicere seu manifestare id, quod intelligit. iv, 93, n. 4, vide operatio.
- Intellectus in qualibet cognitione etiam displicenti perficitur, non violentatur. v, 413, n. 23.
- Intellectus, et appetitus sensitivus movent moraliter voluntatem. v, 493, n. 12.
- Intellectus a solo Deo potest accipere species infusas, et lumen. v, 503, n. 36.
- Intellectus non habet ex se movere efficienter, sed ex participatione voluntatis. v, 592, n. 2.
- Intellectus actus potest esse etiam imperatus per quamdam reflexionem. v, 856, n. 62; 858, n. 68.
- Intellectus est perfectior voluntate. v, 223, n. 59.
- Intellectus est radix voluntatis, et immaterialior illa. v, 223, n. 59.
- In intellectu actu consistit beatitudo formaliter, et essentialiter. v, 201, n. 17.
- Intellectus attingit rem increatam, non tamen sensus rem spirituales, et quæ sit differentia. v, 195, n. 4.
- Intellectus ratio formalis est verum, v, 116, n. 18.
- Intellectus dicit universalitatem circa omne ens. v, 165, n. 5; 223, n. 60.

- Intellectus non intendit producere verbum, nisi ut in illo objectum contempletur. v, 174, n. 12.
- Intellectus naturaliter intelligit principia per se nota, non tamen hoc, vel illud in particulari petit. v, 102, n. 30.
- Intellectus est radix potestatis ad peccandum. v, 265, n. 52.
- Intellectus non habet determinatam inclinationem ad hanc veritatem potius quam ad illam, etiamsi sit veritas per se nota. vi, 441, n. 16.
- Intellectus debilitatur per peccatum in proponendo, et dirigendo bono morali. vi, 443, n. 20.
- Intellectus ad cognoscendas aliquas veritates speculativas non indiget speciali gratia, seu concursu tantum generali. vi, 446, n. 28.
- Intellectus non indiget speciali gratia ad quamlibet veritatem naturalem seorsum cognoscendam, bene tamen ad omnes copulative, seu collective, et ad hoc secundum indiget speciali gratia non ex defectu virtutis intrinsecæ, sed propter impedimenta extrinsecæ. vi, 730, n. 23.
- Quod intelligitur in veritatibus speculativis, non in practiceis. vi, 734, n. 42.
- Intellectus ad discursus theologicos non indiget gratia speciali quoad bonitatem consequentiæ, quoad veritates autem illatas, si illæ sint certæ, et demonstratæ, requirit gratiam specialem propter dependentiam ab influxu fidei, non autem si sint veritates opinativæ, quia non influit fides. vi, 734, n. 39.
- Intellectus donum non consistit in apprehensione terminorum, hoc enim se habet antecedenter, et dispositive, sed in iudicio discretivo veritatis. vi, 606, n. 9.
- Et hoc iudicium quomodo distinguatur a iudiciis donorum sapientiæ, et scientiæ. vi, 609, n. 17; 649, n. 47.
- Intellectus dono correspondet fructus, qui est fides, non sumendo fidem pro habitu, sed pro quadam certitudine. vi, 612, n. 26.
- Intellectus dono correspondet beatitudo illa, quæ est munditia cordis. vi, 607, n. 13; 624, n. 49, vide munditia cordis.
- Intellectus donum deservit maxime internæ contemplationi, et quomodo. vi, 609, n. 19.
- Intellectus donum reddit cor altum, non ut exaltetur cor (quod fit per scientiam acquisitam) sed ut exaltetur Deus. vi, 610, n. 20.
- Intellectus donum quomodo distinguatur in suo iudicio a iudicio, seu assensu fidei, vi, 611, n. 25.
- Intellectus donum circa quæ versetur, et quomodo. vi, 609, n. 19.
- Et quomodo attingat evidentiam credibilitatis rerum fidei. vi, 613, n. 29.
- Intellectus donum non variatur essentialiter, sed idem manet in patria. vi, 615, n. 34.
- Estque in via evidens imperfecte, in patria perfecte. vi, 616, n. 37.
- Intellectus donum quomodo distinguatur ab actibus aliorum habituum, tam acquiritorum, quam infusorum, et fide, et prudentia. vi, 620, n. 50.
- Intellectus donum quæ, et quot præstet circa divinorum cognitionem. vi, 621, n. 51.
- Ubi mirificam doctrinam tradit auctor ex Scripturis divinis depromptam. vi, 621, n. 51.
- Intellectus donum penetrat, et rimatur occulta, et sensum litteralem sacræ Scripturæ. vi, 622, n. 54.
- Intellectus donum in via regulatur a fide, in patria a lumine gloriæ. vi, 627, n. 67.
- Non tamen in via elicit actum fidei, nec in patria actum visionis. vi, 628, n. 69; 631, n. 80.
- Intellectus donum quæ, et qualia præstet in patria. vi, 610, n. 76, 77.
- Intellectus donum ad utramque pertinet partem, speculativam scilicet, et practicam, sic enim docet D. Thomas in secunda secundæ quæstione vii, articulo iii et vi. Oppositum docens ejus, quod docuerat in prima secundæ ex aliena sententia, scilicet quod non erat istud donum practicum. vi, 692, n. 7, 8, vide sapientiæ donum et scientiæ donum.
- Intellectus donum correspondet fidei, sicut, et scientiæ donum. vi, 698, n. 25.
- Intellectus donum est præstantius scientiæ dono et consilii, non tamen sapientiæ. vi, 710, n. 30.
- Intellectus est perfectior voluntate. vii, 387, n. 15; 426, n. 6.
- Intellectus est potentia, cui primo et per se competit ordinare. vii, 745, n. 10.
- Intellectus agens respicit præcipue abstrahere species a phantasmatibus. viii, 332, n. 50.

INTELLIGIBILIS.

- Indiget enim specie intelligibili. iv, 717, n. 40.
- Intelligibilia omnia quomodo sint unius generis in ratione veri. v, 106, n. 40.